

El rescatador d'objectes abandonats

SJD Sant Joan de Déu
Serveis Socials · Barcelona

*Aquest conte va ser creat per Xavier Tayadella,
voluntari de SJD Serveis Socials Barcelona,
el mes d'abril de 2020 durant el confinament per motiu de la COVID-19
i publicat el mes d'abril de 2021 per Sant Joan de Déu Serveis Socials Barcelona,
amb il·lustracions del col·laborador de l'entitat, Miguel Oncinos.*

*Text: Xavier Tayadella
Il·lustracions: Miguel Oncinos
Conte editat per Sant Joan de Déu Serveis Socials - Barcelona*

Set setmanes després d'haver-se decretat el confinament el Bernat ja no podia més. Tota l'energia dels primers dies s'havia anat esvainint. Ja no tenia ganes de pintar més cartells ni d'escriure que tot aniria bé, ja que era evident que les coses no estaven anant bé i, pel que sentia dir als seus pares, encara anirien a pitjor. El pare s'havia quedat sense feina, atès que era professor de música i l'escola estava tancada, i els alumnes a qui feia classes particulars tampoc podien venir a casa. La mare mirava de salvar el seu petit negoci de venda de bijuteria que feia ella mateixa des de la web que tenia, però no entraven comandes. Els pares eren alegres i positius i, per això, els costava desanimar-se, però vaja tampoc és que estiguessin molt i molt contents amb tot plegat. La seva germana petita amb només tres anys no s'adonava gaire de la situació i era potser el membre de la família a qui la vida havia canviat menys amb el "dixós coronadetritus", com li deia el seu tiet Jordi.

Sortir al balconet de casa era l'única activitat que, ara per ara, alleujava una mica el malestar del Bernat i s'entretenia mirant les poques persones que passaven pel carrer imaginant on podrien anar. Una d'elles era un noi negre, molt negre, alt i fort com un Sant Pau, com solia dir la seva àvia, que passava sovint i que s'aturava a regirar el contenidor d'escombraries que hi havia pràcticament sota el balcó de la casa d'en Bernat, uns metres més enllà. Li sorprenia la quantitat de coses que hi treia, algunes de les quals, les tornava a deixar i d'altres se les enduia dins d'un carret de la compra que arrossegava com si tota la ciutat fos un gran supermercat on aquell noi s'abastia.

En Bernat imaginava un anunci des d'un altaveu fictici com els que se senten als supermercats dient: "atenció, atenció! Srs. Clients la nostra secció de deixalleria els informa que poden trobar ofertes d'articles de roba usada al contenidor del carrer Aribau cantonada Aragó. Moltes gràcies per la seva atenció". En Bernat havia arribat a veure com aquell noi treia tot tipus d'objectes i artefactes de dins el contenidor: cadires, joguines, roba, paquets sencers de menjar sense obrir, llibres, fotografies, i fins i tot un canari viu dins una gàbia!!

Se li feia estrany que la gent llencés totes aquelles coses al contenidor, que era com dir que les volia eliminar per sempre. Qui podia llençar fotografies ? Potser algú que t'havia trencat el cor ? Algú que t'havia fet mal ? Però, i llibres, roba, menjar i joguines ? No es podien compartir o regalar ?

Per aquest motiu en Bernat veia aquell noi que regirava el contenidor com un veritable salvador de tots aquells objectes sacrificats pels seus anteriors amos. Els tornava a la vida. A partir d'aquell moment es referia a ell com "el rescatador" i s'inventava històries sobre el nou destí d'aquells objectes ressuscitats.

Durant la setmana següent va poder veure com el rescatador salvava del contenidor gran quantitat d'objectes, doncs sembla que la gent estava aprofitant el confinament per endreçar armaris i estava tirant tot allò que ja no li feia servei. Va ser una gran setmana pel rescatador ! Quadres, moblets, roba usada, marcs de fotos trencats, espelmes, radiocassetes, cintes de vídeo ... tot era introduït al seu carret de la compra i de vegades havia hagut de fer fins i tot tres viatges per poder recollir tots els objectes llençats.

L'altre setmana però el rescatador va deixar de venir. Ningú el va substituir. No va venir un nou rescatador. Encara van haver de passar tres setmanes abans no aixequessin les mesures de confinament i es pogués reprendre l'activitat normal de les persones. Durant aquest temps en Bernat va estar força ensopit. El seu heroi, el rescatador, ja no va tornar i els objectes es varen quedar sense ningú que els salvés. En Bernat va decidir que, a partir d'aquell moment, seria ell qui salvés els objectes.

Així va parlar amb els seus pares i els va explicar els seus nous plans per salvar objectes dels contenidors com havia vist fer al rescatador. Els pares, al principi, van riure pensant que el Bernat estava fent broma, fins que varen adonar-se que parlava seriosament. Aleshores, li van explicar que les coses no eren tal i com ell les veia i que la persona que ell havia vist segurament seria una persona "sensesostre" que recollia deixalles pel carrer per obtenir una petita quantitat de diners amb què poder sobreviure. I que si ell feia això deixaria sense aquesta possibilitat de guanyar alguns diners als sensesostre.

En Bernat va tenir un bon sotrac amb allò que li havien explicat els pares. El rescatador, el seu heroi, no era cap salvador d'objectes abandonats, era un captaire, un pobre ! Les classes es varen reprendre i en Bernat va anar oblidant tots aquells pensaments. Els alumnes del pare tornaven a venir a casa a rebre les seves lliçons de música, la mare anava cada dia a la seva botiga i la seva germana també havia tornat a l'escoleta, que és com anomenaven a la seva escola bressol.

La vida, tal i com la solien viure, es va restablir.

Faltava una setmana per acabar el curs, era divendres, i en Bernat va tenir una visió impactant. Just davant l'escola, a la vorera de l'altra costat del carrer, hi havia el rescatador! Sí, n'estava segur. Era ell, però estava prim, molt prim i arrossegava amb gran dificultat el seu carret de la compra que contenia ferralla bruta i bosses de plàstic amb objectes a dins.

Caminava aliè al brogit estrepitós que feien els nens i nenes en sortir d'escola i ho feia amb lentitud, d'una forma pesarosa, com si li costés un gran esforç arrossegat el carret.

El Bernat el va seguir durant un bon tros i, just quan enfilava un carreró estret on no el veien els nens de l'escola, se li va apropar i li va demanar si necessitava ajuda. L'home es va aturar i va trigar en reaccionar, doncs segurament tampoc comprenia massa bé l'idioma i no acabava d'entendre què volia aquell petit vaillet. El Bernat, però, es va fer entendre de seguida i va agafar el carret i va començar a arrossegat-lo ell solet. L'home se li va atansar i el va aturar, amb delicadesa li va treure les mans del carret i li va adreçar un somriure bondadós, va tornar a agafar ell mateix el carret i va continuar caminant deixant en Bernat enrere.

Aquella matinada, l'Emmanuel, que així es deia el rescatador, va estirar-se al llit improvisat amb cartrons, que shavia fet a la vora del Palau dels Esports de Barcelona, i va recordar el nen que se li havia acostat i que l'havia ajudat abans. Va recrear-se en la imatge de la seva expressió innocent i neta, i es va veure a ell mateix d'infant pels carrers de Lagos caminant al costat del seu pare per anar molt lluny a buscar aigua al pou, i es va sentir bé ... i ja no es va despertar. Uns minuts després un nou dia començava.

